

Francesc M. Rotger

Heu mirat cap vegada la Història, més concretament la nostra Història més o manco recent, a través dels ulls d'un nin? S'ha dit sovint que el al·lots dels nostres dies no saben ni tan sols qui era Franco. De fet, han passat gairebé tres decennis de la seva mort; encara que ens sembli increïble, als que érem al·lots aleshores, que el temps faci tanta de via. Possiblement, les condicions polítiques del seu moment i del seu país afecten els nins de manera bastant relativa: essencialment, en la mesura en què dites condicions afecten la seva família, les persones que els són pròximes. El cinema contemporani és ple de produccions a les quals, a través del punt de vista d'un nin, queden reflectides unes circumstàncies històriques problemàtiques. De les més recents, per exemple, la xilena *Machuca* o l'argentina *Roma*.

Entre les darreres estrenes destacades de les cinematografies europees arriba-

des a les nostres cartelleres hi figura un llargmetratge, *Un toque de canela*, de Tassos Boulmetis, al qual, precisament, un nin, després adolescent, després adult, és testimoni d'uns esdeveniments polítics fonamentals, dins el llarg enfrontament entre dos països veïns, Grècia i Turquia. El protagonista, d'ètnia grega però resident a Istanbul, es veu forçat a deixar aquesta ciutat turca amb la seva família i emigrar a territori grec. Dins els segons d'angúnia del seu pare, obligat a triar entre la conversió a una altra creença religiosa o l'exili, és fàcil identificar l'angúnia dels musulmans o els jueus espanyols obligats, fa segles, a triar entre la seva conversió al cristianisme o a deixar per sempre la seva terra. Boulmetis ens mostra episodis històrics encara molt propers, com la "dictadura dels coronels" o el conflicte de Xipre; la qual cosa ens serveix per constatar que no sabem pràcticament res de la Història contemporània d'aquells dos països, tot i la nostra proximitat cultural i geogràfica.

La producció francesa *Los chicos del coro*, de Christophe Barratier, no ens dona massa detalls de les qüestions polítiques del moment històric al qual es desenvolupa el seu argument. Tot i això, també se situa a un passat i a un escenari relativament propers, la França de 1949, o sigui, poc després dels desastres de la Segona Guerra Mundial, en plena reconstrucció europea. En aquest cas, són uns vells models educatius, avui, afortunadament, substituïts per altres mètodes més raonables, els que queden reflectits dins aquesta pel·lícula (guardonada, per cert, amb el premi europeu de cinema a la millor música, crec que amb tota justícia). Com a testimoni d'una *mal·la educació*, em sembla molt superior al llargmetratge d'aquest títol de Pedro Almodóvar, que a penes aprofundeix en les característiques de l'escola nacional-catòlica. Era més interessant *El florido pensil*; però, per desgràcia, la seva versió cinematogràfica tampoc no estigué a l'altura de l'obra de teatre. ■